

A rendszerváltás huszonöt éves története, amely a nyolcvanas évek közepe óta tart, még nincs tudományos igénygel, oknyomozó és mindent feltáró igénygel megírva és különösen nincs a széles közvéleményben tudatosítva. Ami van, legtöbbször elfogultságát takargató liberál-dicshimnusz. Hiányzik belőle a nemzet szenvedéstörténete. Ma még szinte mindenkinek saját, egyéni, családi rendszerváltása van. Sokan a politikai üldözöttek közül, akik felszabadultak egy megbélyegzés és a bujkáló élet, a háromszoros erőfeszítések kényszere alól, a túlélők közül sajnos sokan már nem élnek. Az ő életük, az előző korszakban történt megaláztatásaik, létért való küzdelmük, a rendszerváltás utáni részleges kárpótlásuk s további másodrendűségük nélkül a rendszerváltás története félrevezető. A mai társadalom nagy része már nem is tudja, milyen sokan voltak az üldözöttek, a negyvenöt után meghurcoltak, majd az ötvenhat után állandóan megfigyelés alatt tartottak, a túlélésért és a gyermekeik méltó felneveléséért háromszoros erőfeszítésekre kényszerítettek, a régi rend híveinek billogát viselők és a szenvedéseik közepett is ország- fenntartók. Akik még tudták, mi a becsületes munka, mi az áldozat és mi az adott szó. A mai, egy-két kivételtől eltekintve – Gyurgyák János munkássága – liberális szemléletű történetírás még a liberális demokrácia, a jakobinus forradalom igazolására készül, és abban a népnek, a hívő kereszténynek, a Mindszenty-szempontnak még nincs és nem lehet igaza. A nép, a nemzeti közösség valamilyen isteni csoda folytán azonban már ráérezett az igazságra. Ezt bizonyította először a vizitdíjas népszavazás, másodszer a Fidesz kétharmados választási győzelme.

A számvetés ma szükségszerűen az utóbbi nyolc évre szűkül. Ebben a nyolc évben a magyarság világháborús veszteséget szenvedett, elsősorban a felhalmozott és kiugróan magasra vált eladósodás következtében. Ma még, hiába kezdődtek a kormány által is támogatott, komoly vizsgálatok ebben a tárgykörben is, egyáltalán nincs leírva, megmagyarázva, hogy erre a mértéktelen eladósításra miért került sor. Az eladósításnak a szándékosságáról nemigen beszél senki. Ha ugyanis az eladósítás nem egyszerűen egy rossz, tolvaj gazdaságpolitika következménye, hanem szándékosság és az egész magyar jövő aláásása áll mögötte, akkor az csak idegen érdekből eredhet. Akkor ennek csak az lehet az oka, amit a vén Simon Peresz kikotyogott, hogy „tőkéseink felvásárolják Manhattant,

Lengyelországot és Magyarországot”. Leginkább Magyarországot.

Túlságosan egyszerű csak a rossz kormányzásnak és a mérhetetlen korrupciónak és a rablásoknak betudni ezt az eladósodást. Mind a Medgyessy mind a Gyurcsány, mind a Bajnai-kormány kiszolgált ezzel valakit, valakiket. Az adósságtétellel, a visszafizethetetlenül magas eladósítással, a kamatfizetések állandó kötelezettségével rabszolgává, akaratnélkülivé lehet tenni népeket, nemzeteket. Ez nem új politika. Ez a megszállás modern, nem katonai formája. Ez mindig megszorításokkal jár és a csak a népet érintő megszorítások azt eredményezik, hogy a társadalom megindul a kipusztulás lejtőjén lefelé. Egy idő után már eltartani sem képes magát, mindig rászorul a kölcsönökre, amelyekből kamatot fizet és képtelen eltartani a saját öreg népességét. Az élettér kiürül, olcsón, biztonsággal megszállható. A kölcsönöknek mindig feltétele van. Az IMF minden kölcsönének népnyúzás, elvonás, megszorítás volt a feltétele. Azt, hogy miért nem ruház be, miért nem termel és miért nem termeltet a kölcsönökből a magyar kormány, soha nem kérdezte az IMF, de hogy miért nem szorongatja keményebben a népe torkát, az igen. Azt mindig.

Ennek a körülménynek a feltárása politikailag ma sem korrekt. Aki erre vonatkozólag kérdéseket mer feltenni, az rasszista, antiszemita és a vészkorszak visszaállításáról álmodik. A hatvan-hetven éves gyakorlat és liberális hegemonia következtében ezek az eladósítási követelmények egyes kormányok számára már nem is kell titkos megállapodások részei legyenek, mert már liberális szokásjoggá alakultak. Az ilyen kormány szembefordul a saját népével, de hatalmas politikai támogatást kap. Avagy nem azzal telt el az első négy év, 2002-től 2006-ig, hogy a megszorítás IMF-kormányára minden babért learatott, amit csak Izraelben, a knesszetben, New Yorkban le lehetett aratni, a Fidesz meg maradt Kaja Ibrahimós? És mi segítette újabb négy évre kormányra Gyurcsányt, ha nem ez a nemzetközi támogatás és a csalások elnézése? De hát hol van ez feltárva?

2006-ban azonban más is kiderült. Ekkor már a saját bázisukon kellett volna folytatniuk a kormányzást, már nem lehetett visszamutogatni a Fidesz négy évére, és kiderült, hogy a dolog bedöglött. A mérhetetlen adósság most már magukat is felemészti. Szembe kellett nézzenek a csőddel, amelyet maguk okoztak. Nem volt már mit eladni. A Joav Blum-félék mindent ingyen akartak.

Ekkor kalandorelhatározásra jutottak. Nem tudni, kinek a tanácsára, s hogyan, polgárháborút

3 / 5

Írta: Csurka István

2010. október 03. vasárnap, 06:00 - Módosítás: 2010. október 31. vasárnap, 08:01

---

tavasszal, az új alkotmány lehetősége, és most az MSZP tíz-tizenhárom százalékra leértékelődése, s másik két részben az MSZP által létrehozott kis párt szétesés határán való vergődése Európában páratlan jelenség. Kilátás van arra, hogy a három ellenzéki párt együtt sem haladja meg az önkormányzati választáson a 25 százalékot s így a kétharmados győzelem háromnegyedes győzelemmé fejlődik fel. Ez a legszebb remény, ami erre a népre az utóbbi huszonöt vagy talán száz évben ráköszöntött. Megszabadulni egy bűzhödtt rablóbandától, amely Kun Béla óta mindig másnak nevezi magát és mindig a nemzet ellen politizál, mindig az idegenséget szolgálja. Ezért érdemes elmenni szavazni és feltenni az „i”-re a pontot.

De mást is jelent, kell, hogy jelentsen ez a megerősítés. Azt, hogy a kormánynak töretlenül és határozottan kell folytatnia a nemzeti megújulás, a magyar érdek szolgálatának politikáját. Tudnia kell, hogy az iránta megnövekedett bizalom a bátorságának a következménye. A nemzetnek, anélkül, hogy egyetlen szót is szólt volna róla, módfelett tetszett az a bátorság, amely értésére adta az IMF-nek, hogy nem szólhat bele a magyar életbe. Megszorítások iránti igényét a kormány nem teljesíti. E nélkül a lépés nélkül a tavaszi kétharmadot is nehezen érte volna el a kormány a még mindig meglévő liberális médiatúlsúlyban. De a magyar ember tettekből ért és ebben a kívülállásban meglátta, hogy nem kortesfogás, hanem meggondolt, szívbeli vállalkozás. Egy kis forradalom.

A liberálisoknak, az IMF- és Tel- Aviv-kiszolgálóknak pedig táva maradt a szájuk. Ők minden bizodalmutat az IMF-be vetették. Csak beszéljen, csak ígérgeessen Orbán Viktor, majd jön az IMF és ráül a szájára. S ha pedig rákényszerülve folytatja a megszorítások politikáját, hamar megbukik. De nem így lett. Most tehát ennek a radikális, plebejus politikának a folytatására kell ösztönözni és segíteni a kormányt, amelybe elsősorban az alkotmányozás mikéntje, az új alkotmánynak a magyar történelmi alkotmányba való belegyökereztetése, a Nemzeti Bank és a pénzkibocsátás új rendjének a megalkotása, és a médiatörvény radikalizmusa tartozik. De nem kerülhető meg a közelmúlt történetének tárgyilagos, pontos az idegen szempontok előtt meg nem hajló feltárása sem. Az izraeli törekvések itt többé nem élvezhetnek külön elbírálást, kivételezést, egyes lépések elhallgatása pusztán azért, mert izraeli lépések.

Ez a kormány nem antiszemita. Ezt bebizonyította, amikor a nemzethez hű zsidóság tehetséges elemeit pozícióba helyezte. Ennélfogva védekeznie sem kell és mentegetőznie sem, ha az alkotmányban, a pénzkibocsátásban, s a médiatörvényben minden szereplőt érintő magyar, keresztény követelményeket támaszt, és a fertőzés jogát és lehetőségét minden szereplőtől megvonja, akármilyen tőkeháttérrel rendelkezik is az illető cég.

Ma a világ és a csillagok állása fordulni látszik. Franciaország elnöke ma egy Magyarországról elszármazott zsidó család fia, egy francia, aki kiutasítja a bűnöző cigányokat országából, és semmi elnézést nem tanúsít irántuk, mert azok évszázadok óta hátrányos sorsú balkáni emberek. Ilyen lépés addig, amíg a liberalizmus ereje teljében volt, el sem volt képzelhető. Franciaország nemzeti érdekét Sárközy előbbre helyezi egy ködös, liberális emberjogi doktrínánál. A nemzet, a haza, a nép érdekének érvényesítése kezdődött el Európa-szerte a bank, a nemzetköziség és Izrael érdekeinek érvényesítése helyett. Ez sehol nem antiszemitizmus, hanem kiigazítás, rendteremtés. A magyar választópolgárnak ebben kell megerősítenie kormányát ezen az önkormányzati választáson.

Mi a rosszul megfogalmazott, nem Európa és nem az európai nemzetek érdekét szolgáló, úgynevezett kritériumoktól való óvatos, de határozott elszakadást, egy történelmi gyökerű alkotmányt, banktörvényt és a hitelhez kötött pénzhez jutás meghaladását, egy tiszta, végiggondolt harmadikutas kormányzást várunk el a kormánytól és a pártjaitól. Bízunk benne és bátorságot akarunk önteni belé. Ezért megyünk el szavazni.

Aki magyar, velünk tart.